

КОМІСІЯ У СПРАВАХ ДУШПАСТИРСТВА
МОЛОДІ РКЦ УКРАЇНИ

ВСЕСВІТНІЙ ТИЖДЕНЬ МОЛИТОВ ПРО ПОКЛИКАННЯ
ПАЛОМНИКИ НАДІЇ: ДАР ЖИТТЯ
11-17 ТРАВНЯ

**Тиждень молитов про покликання
до священства та богопосвяченого життя
(11 – 17 травня 2025 року)**

Зміст

<u>ПЕРЕДМОВА</u>	<u>3</u>
<u>МОЛЕБЕНЬ ПРО СЯТІ ПОКЛИКАННЯ.....</u>	<u>4</u>
<u>КАТЕХИЗА ДЯ ДІТЕЙ ШКІЛЬНОГО ВІКУ 2-3 КЛАС.....</u>	<u>6</u>
<u>КАТЕХИЗА ДЯ ШКІЛЬНОЇ МОЛОДІ 8-9 КЛАС</u>	<u>7</u>
<u>ПРОПОВІДЬ</u>	<u>8</u>
<u>ПРОПОВІДЬ</u>	<u>9</u>
<u>ПРОПОВІДЬ</u>	<u>12</u>
<u>ПРОПОВІДЬ</u>	<u>13</u>
<u>ПРОПОВІДЬ</u>	<u>15</u>
<u>ПРОПОВІДЬ ДЯ ДІТЕЙ</u>	<u>17</u>

ПЕРЕДМОВА

У неділю Доброго Пастиря (11 травня) вже в 62-й раз розпочнемо Тиждень молитов про покликання. Тиждень нашої молитви, роздумів і конкретних дій у намірі покликань, особливо до священства та богопосвяченого життя але також до місіонерського служіння та до світських інститутів.

Цьогорічний Тиждень запам'ятається тим, що ми переживатимемо його без фізичної присутності Папи. Однак перед смертю Папа Франциск встиг залишити нам послання під назвою: *«Паломники надії: дар життя»*. Папа зосереджує нашу увагу на трьох важливих процесах: отримання покликання, розпізнавання покликання та супровід покликання та заклик розвивати «піклування про християнське покликання в різних сферах людського життя та діяльності, сприяючи духовній відкритості кожного на Божий голос».

Представлені матеріали є плодом праці багатьох людей, як духовних осіб, так і мирян. Ми хочемо щиро подякувати кожному за вагомий внесок у розвиток культури покликання в українському суспільстві.

Любимо повертатися часто до обітниці Ісуса про те, що хоч жнива великі, а робітників на них все менше, але коли ми проситимемо Господаря жнив, то Він дасть нових робітників, і ми впевнені у виконанні цієї обіцянки. Мобілізуймося до спільної молитви у цьому намірі!

О. Міхал Воцял SDB

Комісія у справах душпастирства молоді

МОЛЕБЕНЬ ПРО СВЯТІ ПОКЛИКАННЯ

Господи Ісусе, присутній серед нас у Пресвятих Дарах, ми стоїмо тут перед Тобою. У глибині кожного з нас приховане бажання зустрітися з Тобою. Ми відчуваємо біль і розвиток людського життя. Усередині кожен з нас є простір, настільки порожній і темний, що жодна людина не може туди увійти. У світі немає нічого, що могло б його заповнити. Тільки Ти, Господи, здатен дійти до самої дна нашої душі. Твоє пронизане серце відкрило нам шлях до повноти щастя і любові. Свята Тереза від Дитяти Ісуса записала таке слово: «Якби люди знали цінність Євхаристії, службам безпеки довелося б регулювати рух на вході до церкви». Багато людей шукають сенс свого життя в кар'єрі, безперервних плотських задоволеннях і алкоголі. Господи Ісусе, дай нам пізнати цінність Євхаристії. Покажи людям, що, ставши на коліна перед білим хлібом, вони можуть знайти Тебе. Ти присутній у Таїнстві Євхаристії. Ти зійшов так низько, що тільки відважний крок у цій глибині може бути поблизу нас до Твого Серця.

Хвилина тиші

Псалмоспівець записує: «Бездня кличе безодню гуркотом водоспадів» (Пс. 42:8). Ось, Ісусе, глибина мого страждання, глибина мого безсилля, глибина моїх страждань, безглуздя кличе глибину Твоїєї присутності. Благаємо про нові та святі покликання до служіння в Церкві. Благаємо про тих, які принесуть нам Ісуса - єдиний сенс нашого життя. Нехай слова Євангелія відкриють наші очі і серця, щоб ми могли побачити в Тобі мету нашого життя.

Хвилина тиші

Євангеліє від Луки (Лк 10:30-35)

«У відповідь Ісус промовив: Один чоловік ішов з Єрусалима в Єрихон і потрапив до рук розбійників, які його пограбували й завдали йому ран, та відійшли, залишивши його ледь живим. Та випадково тією дорогою проходив один священик і, побачивши його, обминув; так само і левіт, прийшовши на те місце, поглянув — і оминув. А якийсь самарієць, проходячи, підійшов до нього і, побачивши, змилосердився. Він підійшов, перев'язав його рани, поливши на них олії та вина, посадив його на худобину, привіз до гостиниці й подбав про нього. А другого дня, [як відходив], вийняв два динарії, дав власникові гостиниці та сказав: Подбай про нього, а якщо більше витратиш, то віддам тобі, коли повертатимуся».

Ця притча, яку розповідає Ісус, справді є глибоким закликом до співчуття і служіння. Вона показує, як важливо не тільки помічати тих, хто слідує, але й діяти, щоб допомогти їм, незважаючи на соціальні чи культурні бар'єри. Чоловік, що спускається з Єрусалиму до Єрихону, символізує кожного з нас, хто переживає труднощі, моральне падіння і відчуття ізоляції.

Ми всі, так чи інакше, стикаємося з труднощами, які можуть завдати нам болю і привести до віддалення від Бога. Ця притча нагадує нам про те, що ми не самі у своїх досягненнях і що необхідно шукати допомогу, а також бути готовими допомогти іншим. Самарянин, який проявив милосердя, є прикладом того, як ми маємо реагувати на потреби інших, незважаючи на наше власне обмеження чи упередження.

Важливо, щоб ми лише не усвідомлювали потреби ближніх, але й мала сміливість діяти. Як зазначає Папа Франциск, Церква повинна бути "польовим шпиталем" — місцем, де ми можемо лікувати рани, підтримувати один одного і допомагати встати знову. Це служіння вимагає від нас мужності, співчуття та готовності виходити із зони комфорту.

Ми всі покликані бути сучасними самарянами у своєму житті. Це означає, що ми повинні шукати можливості служити іншим, але чуй проявляти їх до своїх потреб і не боятися любові і милосердя, навіть якщо це вимагає від нас зусиль або ризику. Давайте будемо готовими відповідати на заклик Ісуса, щоб стати тими, хто піднімає інших, дарує надію і веде до Бога.

Запитання для роздумів перед Пресвятими Дарами (після кожного запитання - хвилина мовчання, на фоні може звучати музичний супровід)

1. **Віддалення від Бога** : Згадайте моменти, коли ви відчули себе самотніми або покинутими. Це може бути час труднощів, втрат або великих змін у житті. Важливо усвідомити, що навіть у важкі години Бог завжди є.
2. **Байдужість оточення** : Подумайте про людей, які, можливо, не звернули увагу на ваші страждання. Це можуть бути знайомі, колеги, друзі. Важливо пам'ятати, що їхня байдужість не завжди є свідомим вибором; іноді люди просто не знають, як реагувати або не усвідомлюють ваші потреби.
3. **Милосердний самарянин** : Визначте, хто у вашому житті проявив до вас милосердя, коли ви цього найбільше потребували. Це можуть бути друзі, батьки,

духовні наставники або навіть незнайомці. Ці люди стали для вас підтримкою, і їхня доброта може надихнути вас також бути милосердним до інших.

4. **Несіння Божої любові** : Розгляньте, як ви можете підтримувати тих, хто опинився на узбіччі. Це може бути через спілкування, фінансову підтримку або просто виявлення уваги. Ваші дії можуть стати джерелом надії для інших.
5. **Приведення до Церкви** : Запитайте себе, чи ділитесь ви своїми досвідом віри з іншими? Чи запрошуєте близьких вам людей у спільноту, де вони можуть знайти підтримку і любов? Церква є місцем зцілення і відновлення.
6. **Виявлення турботи** : Подумайте, як ви можете проявити турботу до тих, хто її потребує.

Молитва на завершення

Господи Ісусе Христе, Ти сам подав приклад безкорисливої любові. Пошли у Твою Церкву святих священиків, щоб перев'язати рани стількох зранені гріхом сердець. Через таїнство Боготілення навчи гідності всіх, хто поранений власними та чужими гріхами. Покажи молодим людям перспективу вічності, щоб вони не боялися присвятити своє життя служінню Церкві. Нехай дар Твого Слова і Євхаристійної присутності буде для молодих людей досвідом настільки сильним, щоб відтепер їхні серця не зупинялися на служінні Церкві і ближньому, що живе і царює на віки віків. Амінь.

Катехиза для дітей шкільного віку 2-3 клас

Тема: Ми покликані до радості

Вступ: молитва «Отче наш»

Розмова з учнями про радість:

- Згадуємо Великодні свята.
- Моменти мого життя, коли мені радісно.
- Радісно — це як? Слухаємо відповіді дітей.
- Радість — це що?
- Радісний — це який?

Розвиток катехизи: РАДІСТЬ - записуємо відповіді.

Християнин покликаний до радості. Пригадуємо слово «християнин»: хто це такий? Має завдання нести радість. Чи може сумний нести радість? Що робити, щоб бути радісним?

Треба радіти, дарувати радість, усміхатися. Це просто — посміхнись сусіду, подаруй усмішку. Давайте спробуємо це зробити: стаємо в коло і усміхаємося сусіду спочатку з однієї сторони, потім з другої.

Стоїмо в колі, слухаємо слова з Біблії: лист Апостола Павла до Филиппян 4:4. «Радійте, і ще раз кажу вам: радійте!» Кожен по черзі повторює слово або речення, що запам'ятав з Біблії.

Радість Воскреслого Христа — радійте, тіштеся! Алілуя! Ми радіємо перемозі Христа, радість перебувати з Господом. Ісус є з нами.

Сідаємо, в зошиті пишемо тему катехизи: «Ми покликані до радості». Малюємо усмішку, складаємо слово "РАДІСТЬ".

На закінчення — молитва про мир Святого Франциска з Ассізі або інша молитва.

Молитва за мир: О, Боже, вчини з нас знаряддя Твого миру, щоб ми сіяли любов там, де панує ненависть; вибачення — там, де панує кривда; єдність — там, де панує сумнів; надію — там, де панує розпач; світло — там, де панує темрява; радість — там, де панує смуток.

Вчини, щоб ми могли не стільки шукати відради, скільки давати її; не стільки шукати розуміння, скільки розуміти; не стільки шукати любові, скільки любити.

Бо, даючи — одержуємо, прощаючи — дістаємо прощення, а помираючи — народжуємося для життя вічного. Через Христа, Господа нашого. Амінь.

Катехиза для шкільної молоді 8-9 клас

Тема: Ми покликані нести радість і надію у сьогоднішній світ.

- «Приходиш, Боже, крізь закриті двері...» — пісня.
- Спільна молитва.

У Христі наша надія, радість вічна. Людина створена Богом для щастя; Бог хоче, щоб ми були щасливими.

Щастя — що це таке? Кожен пише сам свою відповідь на запитання, що таке щастя.

Формула щастя: створюємо разом.

Надія не засоромить, надія вмирає останньою. Християнська надія — це що? Надіємося на краще.

Пригадуються учні, які тікали з Єрусалиму до Емаусу: «А ми сподівалися», — кажуть вони. А ви на що надієтеся?

Праця в групах: 4 особи. Надія — що це? Пишемо, на кого або на що надіємося.

Підсумок праці в групах: Завдання християн сьогодні — бути людьми надії, нести надію, жити надією. Надія — це підтримка, взаємна допомога; приклад святих — щасливих людей, які надіялися на Господа, Йому довіряли.

- «Неспокійне є серце людини, поки не спочине в Бозі» — св. Августин.
- Радість св. Павла: «Радійте, брати, і ще раз кажу: радійте!»
- Радість у служінні молоді — св. Іван Боско.
- Радість св. Франциска з Ассізі — досконала радість.
- Довіра Господу — св. Фаустина Ковальська.

Довіряти Господу, на Нього надіятися і йти вперед, бо християни — це люди в дорозі.

Домашнє завдання: Нести радісно надію в світ навколо.

Проповідь

Добрий Пастир кличе своїх овець по імені (пор. Йо 10,1-10)

Ісус не говорить нам, як виглядають ці вівці, як вони поведуться або, що вони їдять. Найважливіша інформація про овець, якою Ісус ділиться з нами, це те, що «вівці слухають його голос» і він «кличе овець Своїх по імені». Тут чітко згадується про покликання і відповідь на нього. І це, зрештою, те, про що йдеться в кожному покликанні, яке ми отримуємо від Господа Бога. Відкрити в собі покликання - це ніщо інше, як почути голос Господа, який кличе мене особисто, по імені.

Ми також дізнаємося, що Пастир кличе своїх овець, щоб привести їх до стада. Оскільки це стадо є Церква, можемо бути певні, що Бог насамперед дбає про те, щоб привести нас до Церкви. Нам часто здається, що Церква – це спільнота, організована людьми для того, щоб разом сповідувати і практикувати віру. Сьогодні є спроба показати

нам Церкву як релігійну організацію, що складається з певних структур, як об'єднання чи зібрання людей, які мають спільні інтереси. Ще гірше, коли хтось дивиться на Церкву як на інституцію, яка змушує нас належати до неї, виконувати її правила і вимоги. В притчі про Доброго Пастиря Ісус чітко говорить нам, що Церква - це спільнота людей, покликаних Богом, запрошених бути поруч з Ним. Саме Бог засновує свою Церкву і організовує її відповідно до своєї волі. Ми покликані жити з Ним, бо Церква - це Його дім, Його спільнота, люди, яких Він особисто покликав. Ми є покликані Ним.

Тому в Тиждень молитов про покликання, можливо, варто почати з цього як з відправної точки, щоб разом подивитися на Церкву як на місце нашого покликання. Як віруюча людина, я покликаний жити в Церкві. Як би ми ставилися до Церкви, якби не відчували себе зобов'язаними, а були запрошеними Богом бути в Церкві? Це було б зовсім інакше. Церква виглядала б зовсім інакше, якби люди, які до неї належать, відчували себе покликаними, а не змушені прийти до Церкви. Господь не потребує слуг, а друзів. Ми друзі Господні. Ісус кожного з нас запрошує до спільноти.

Більшість охрещених у Церкві - це миряни, які живуть у сім'ях або самотньо, виконуючи своє життєве покликання. Є певне непорозуміння, коли, говорячи про покликання в Церкві, ми думаємо лише про духовенство та богопосвячених осіб. Проте найчисленнішою групою покликаних Богом у Церкві є миряни. Молімося, щоб миряни відкрили для себе своє конкретне покликання у спільноті Церкви, до якої належать, щоб відчували, що Ісус веде їх до стада овець. Амінь.

о. Леонід Ярошинський SAC

Проповідь

Дорогі молоді друзі!

У одному зі своїх листів до молоді Папа Франциск закликав ставати паломниками надії, віддаючи своє життя як дар любові та служіння.

Тому сьогодні хочу запросити вас відкрити свої серця на те, що Бог для вас приготував, і сміливо відповісти на Його покликання. Отже, вперед!

Життя — це не «перехідний етап», це Боже «тепер»!

Дорогі, ваше життя — це не просто перехідний період очікування на щось більше. Як говорить Папа Франциск: «Ви є Божим теперішнім». Бог уже зараз запрошує вас відкривати красу життя, яке є даром. Він знає ваші серця, ваші мрії, страхи та питання про

майбутнє.

Можливо, іноді ви відчуваєтеся загубленими — не впевненими щодо роботи, стосунків, сенсу життя. Світ довкола нас часто буває важким: несправедливість, війни, егоїзм пригнічують. Але Бог не залишає вас на самоті! Він хоче, щоб ви стали паломниками надії — людьми, які несуть світло туди, де панує темрява.

Кожен з вас є улюбленим, покликаним і посланим. Покликання — це не шлях для обраних, а запрошення для кожного — жити повнотою любові. Це може бути покликання до священства, богопосвяченого життя, шлюбу чи служіння у щоденному житті. Бог - Сіяч кидає зерно покликання у ваші серця. Чи вистачить вам відваги прийняти його?

Натхнення від молодих святих

Погляньте на молодих святих, які з радістю відповіли на Боже запрошення: святий Домінік Савіо, свята Тереза від Дитятка Ісуса, блаженний Карло Акутіс, блаженний П'єр Джорджо Фрассаті. Вони не були над людьми — вони були молодими, такими як ви, з мріями і викликами. Але вони довірилися Богові і відкрили, що справжнє щастя народжується із самопожертви заради інших. Їхні серця палали, коли вони слухали Ісуса, і їхнє життя стало даром. Ви також можете піти цим шляхом!

Як відкрити своє покликання?

Відкриття покликання — це подорож, яку найкраще пройти в тиші та молитві. Світ квапиться, засипає нас шумом медіа, тиском швидких рішень. Але Бог говорить до нас у тиші серця. Зупиніться. Поставте собі запитання: «Чого Бог хоче від мене? Як я можу зробити своє життя даром для інших?» Слухайте Його Слово, бо, як каже Писання: «Чи не палало наше серце, коли Він говорив до нас?» (Лк 24,32).

Ви не самі. Церква — ваша спільнота — є з вами. Спілкуйтеся з душпастирями, батьками, друзями, які допоможуть вам розпізнати Божий голос. Покликання народжується у спільноті, у молитві, у служінні. Погляньте на тих, хто в потребі: бідних, самотніх, відкинутих. Ваша відповідь на Боже покликання може стати світлом для них.

Надія, яка не підводить

Покликання є джерелом надії, а християнська надія — це не наївний оптимізм. Це впевненість, що Бог веде ваші кроки. Він не обіцяє життя без труднощів, але запевняє, що

буде з вами на кожному кроці. Віддаючи життя Христові, ви стаєте Його учнями-місіонерами, які з радістю несуть Євангеліє світу.

Заклик до відважного «так»

Дорогі молоді, світ потребує вас — відважних, сповнених надії, готових сказати Богові «так». Не бійтеся запитувати: «Господи, чого Ти хочеш від мене?» Не бійтеся мріяти про великі речі з Богом. Можливо, Бог кличе тебе стати священиком, який провадить інших до Нього? Можливо, запрошує до богопосвяченого життя, щоб бути знаком Його любові? А може, покликає до шлюбу, щоб створити сім'ю, сповнену віри, або до служіння у праці, серед друзів, у суспільстві?

Кожне «так», сказане Богові, — це крок до повноти життя. Папа Франциск нагадує: «Світ шукає свідків надії, які своїм життям покажуть, що йти за Христом — це радість». Станьте цими свідками!

З Марією на дорозі покликання

На завершення довірмо ваш шлях Марії, Матері Покликань. Вона сказала Богові: «Нехай зі мною станеться за Твоїм словом» — і стала Матір'ю надії. Просіть Її про відвагу йти за Ісусом, куди б Він вас не покликав.

Дорогі, будьте паломниками надії! Нехай ваше життя стане даром для Бога і для світу. Амінь.

о. Блажей Гавлічек ОМІ

Проповідь

«Потім Ісус вийшов на гору й покликав тих, що їх сам хотів, і вони підійшли до Нього. І Він призначив дванадцятьох, щоб були при Ньому та щоб їх розсилати із проповіддю...¹». Однією з найважливіших речей щодо розпізнання та вибору священницького чи богопосвяченого покликання є пізнання його суті. Суть покликання окреслюється його метою, котра, в свою чергу, визначається самим Господом – Тим, хто кличе. Як покликаному добре розпізнати своє покликання? Перш за все, він має дослідити, чи його внутрішнє бажання щодо життя, котре він хотів би обрати, відповідає суті, меті та наслідкам того поклику, який пропонується Господом.

Суттю і одночасно метою прямування за Господом в священницькому чи в богопосвяченому житті є тривання при Господі і Його справах: *«Хіба не знали, що я маю бути при справах Отця мого²?»*. Богопосвяченим є той, хто є втаємниченим у Господні справи, а увійти в тайну Його життя може тільки той, хто входить з Богом у глибокі стосунки. Отже, крокування за Ісусом Христом полягає на перебуванні з Ним у глибоких стосунках, котрі провадять до взаємного втаємничення людини в життя Боже, а Бога в життя людини. Саме тому євангеліст Марко написав, що Христос вибрав собі Дванадцятьох для того, щоб були при Ньому³. Бути ж при комусь означає ділити з ним все, що зустрінеться на життєвому шляху; чинити усе спільне з тим, при кому обирає людина бути. Із глибини стосунків між людиною і Богом випливає несення проповіді і свідчення Доброї Новини. Той, хто хоче лиш проповідувати Благу Вість, не входячи в близькі стосунки з Богом, той не розуміє суті покликання від Господа Ісуса, котрий кличе йти за Ним, і може помилитися у властивому розпізнанні свого покликання.

Окрім цього, для розпізнання покликання необхідно ставати в правді перед самим собою, своїми бажаннями і намірами, тому що в правді найкраще чути голос Господній, котрий кличе і вказує дорогу: *«Кожен, хто від істини, слухає Мій голос⁴»*. А без допомоги Святого Духа не можна знайти правди, тож Його допомога вкрай необхідна для того, щоб знайти істину свого покликання: *«Коли зійде Той, Дух істини, Він і наведе вас на всю правду⁵»*. Хоч ці слова Ісуса стосуються, перш за все, правди щодо Його божественності і месіанського послання, однак Дух правди є один, тож саме й Він приводить людину до всякої правди, в тому числі й до правди її покликання.

бр. Владислав Черноус OFM

¹ Мк 3, 13 – 14.

² Лк 2, 49.

³ Пор. Мк 3, 14.

⁴ Йн 18, 37.

⁵ Йн 16, 13.

Проповідь ІДИ ЗА МНОЮ

Мабуть всі ми чули слова Ісуса які він скеровує до своїх учнів: *Мт. 16:24: «Коли хтось хоче йти за мною, нехай зречеться себе самого, візьме хрест свій і йде за мною».*

Після таких цитат за звичаєм триває роз'яснення про «свій хрест» і заохочення щоб його брати тай нести на своїх плечах. Далі слідує пояснення щоб однак нести той хрест. Не тікати від тягара і не перекладати його на чужі плечі.

Сьогодні хотів би відійти від звичайного стандарту і звернути увагу дещо на іншу частину знаної нам цитати: Мт 16:24: Саме на останню фразу. Варто було б сьогодні придивитися до слів. «Хай іде за мною»

Фразу «іди за мною» Ісус повторює дуже багато разів, а заохочення брати ще й хрест є одним з багатьох тих разів коли Ісус каже «йди за мною».

В ближчому сенсі він говорить до апостолів, до своїх учнів, а в дальшому сенсі звертається до кожного з нас і заохочує йти за ним. Це завдання для всіх нас як християн 21 століття.

Вже так склалося, що фразу «йди за мною» ми відносимо до богопосвяченого життя, проте таке розуміння хоч і є вірним проте не є цілком повне. В євангеліста Матвія ми чуємо заохочення йти за Ним скероване до чоловіка який хотів це робити, проте спершу бажав похоронити свого батька. *Мт 8:22: «Ісус же сказав до нього: “ Іди за мною, і залишити мертвим ховати своїх померлих ”».* Ця фраза може здаватися дещо жорстокою, та вона набирає сенсу якщо ми зрозуміємо, що той бажаючий похоронити померлого був молодим ще юнаком, а його батько — був чоловіком середнього віку і зовсім не збирався вмирати, і не лежав вдома мертвий чи при смерті. Прохання поховати батька означає бажання відкласти момент свого навернення та слідування за Ісусом, на глибоку старість, коли батьки повмирають. Подібну позицію по відношенню до Господа Бога може займати сучасна людина, яка хоче всім серцем іти за Господом Богом, але ще не зараз, трохи згодом, дещо пізніше.

Іншим разом в розмові з молодим юнаком ми чуємо подібні слова. *Мт 19:21: «Якщо хочеш бути досконалим», – сказав Ісус до нього, – «підди, продай, що маєш, дай бідним, і будеш мати скарб на небі; потім приходи і йди за мною.»* Якимось вже по інерції так склалося, що до цього чоловіка ми ставимося дещо іронічно чи навіть зневажливо, а тим самим часом це людина яка змалку дотримується всіх заповідей і хоче чогось ще більшого? А хто з нас може похвалитися чимось подібним? Хто з нас з самого дитинства виконує всі заповіді? Важливо є те що дана людина не задовільнилася тим необхідним мінімумом, а шукає чогось більшого. Можливо і ми теж шукаємо чогось більшого в

своєму духовному розвитку, ми не задовольняємося малим. Та чи вистачить нам сили й натхнення піти далі? Чи в той момент коли доведеться приймати рішення чи піти на жертви ми не включимо задню? Чи не відступимо назад пишаючись вже досягнутим?

Цитуючи фрагменти Євангелія від Матвія не можна оминати і момент навернення самого автора, тут теж присутні славнозвісні «іди за Мною» *Мт 9:9: «Ідучи звідтіля, Ісус побачив мимохідь чоловіка, на ім'я Матей, що сидів на митниці, і сказав до нього: “ Іди за мною!” Той устав і пішов слідом за ним.»* Найбільш вражаючим в цьому фрагменті є те як швидко і як легко Матвій встав і пішов за Ісусом. Кожен з нас, навіть сьогодні кудись збирався, а якби від того збору залежав увесь день. Цікаво скільки часу ми присвячуємо на таке збирання, чи можемо так само швидко встати і піти. Чи можемо зробити життєвий вибір на завжди і вибрати Ісуса?

Мт 16:23: «Він обернувся і сказав Петрові: «Геть, сатано, від мене! Ти мені спокуса, бо думаєш не про Боже, а про людське». Ці слова були сказані Петрові після слів: Мт 16:18: «Тож і я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що я на цій скелі збудую мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають.» чому саме до цих слів хочеться придивитися говорячи про покликання і роздумуючи над закликком «Іди за мною». Вся справа в тому що наш переклад є досить вільним і не передає всієї суті сказаного Ісусом. Наприклад латинський переклад звучить «Vado post me» - іди за мною, або після мене. Саме тому і звертаємо нашу увагу на цей вираз.

Ісус досить брутально говорить до Петра тоді коли той надумав собі, що має вже компетенцію повчати Бога. Називає його сатаною - тобто противником і відомо, відкидає таку «благую» пропозицію. Можемо мати подібну спокусу, аби підказувати Богові, що Він має робити. І робимо ці підказки під час наших молитов. Говоримо Творцеві, що Той має вдіяти щоб всім було добре.

Мк 1:16-20: «Проходивши ж повз море Галилейське, побачив він Симона й Андрія, його брата, як вони кидали сіті в море, були бо рибалки. Ісус їм сказав: "Ідіть за мною, я зроблю вас рибалками людей." І ввійшли, покинувши сіті, пішли слідом за ним. Пройшовши трохи далі, побачив Якова, сина Заведея, та Йоана, його брата, що теж були у човні й направляли сіті, тож відразу їх покликав. І ті, покинувши батька Заведея в човні з наймитами, пішли слідом за ним».

Хочеться звернути увагу на те, що апостоли позалишали аби піти за Ісусом. Саме ці залишені «речі» нас можуть багато навчити, адже ці залишки становлять основні причини небажання йти за Вчителем. Залишили сіті які можна асоціювати з роботою чи знаряддям праці які людина боїться залишити. Якщо сіті залишити то їх можна втратити їх можуть вкрасти або зможуть зігнати бо не прополощені та не висушені. Натомість не

менш цікавими є залишки двох інших братів, залишили вони батька та човен, це «речі» які можуть означати рідних, сім'ю, а човен є вже матеріальним статком.

Варто задуматися чому ж так часто Ісус говорив слова «іди за мною». Може тому, що хоче саме мого товариства, саме сьогодні саме в цю хвилину хоче бачити мене біля Себе.

бр. Богдан Мураховський OFM

Проповідь

Чи я покликаний?

В новіціаті (1-й рік приготування, до священства і монашества) на першій розмові з отцем духовним, я щиро зізнався: «Я не впевнений, чи я маю покликання». На що отець духовний відповів: «А я навпаки впевнений що ти його маєш. Подумай сам, твоїм друзям не приходила думка ані бажання стати священиком а тобі приходила. Отже ти покликаний».

Навіщо Бог кличе?

Святий Марко в своїй Євангелії зазначає важливу річ: «Ісус вийшов на гору й покликав тих, що їх сам хотів, і вони підійшли до нього. І він призначив дванадцятьох, щоб були при ньому, та щоб їх посилати із проповіддю; і дав їм владу виганяти бісів».

Як бачимо першим і найголовнішим завданням апостолів є бути з Ісусом Христом. Другім завданням є проповідування Євангелія. Третім виганяти бісів, тобто боротьба зі злом. Перше завдання є найважче і найголовніше, тому що від нього залежить всі інші.

Найважче воно тому, щоб бути з Ісусом не означає лише бути поруч фізично, але теж мати того самого Духа, тобто приймати всю повноту його науки - а це не легко, це важко. Пам'ятаємо як Ісус вперше говорить учням про потребу його страждання і смерті, щоб дійти до воскресіння і відкупити весь світ? Тоді Петро, 1-й серед його учнів переживаючи за Ісуса противився цьому. І почув від Ісуса: «Відійди від мене сатана, бо думаєш не по Божому а по-людськи». Тобто Ісус говорить Петру що він втратив Божого духа, коли почав думати по-людськи, переживаючи за цінності цього світу, тобто піддався спокусі сатани.

Наслідки втрати учнями Духа Ісуса Христа не змусили на себе довго чекати. Зовсім скоро, коли Ісус з трьома учнями сходили з гору Преображення, Він зустрів решту учнів, що не

можуть ані оздоровити хворого, ані вигнати з нього злого духа. Як так? Адже владу над усіма духами і усіма хворобами апостоли отримали від Ісуса, ще на початку Євангелії, чому вони її втратили? Не погоджуючись на повчання Ісуса Христа, вони втрачають його Духа, втрачають владу Ісуса над злими духами та силу його. Ось чому бути з ним найважче і найважливіше завдання апостолів.

Чи все так важко, що аж неможливо?

Легко не є. Переживаючи Пасху ми бачили які випробування чекали на учнів, на Юду, на Петра, на Фома. Але був теж Йоан, який єдиний зайшов під хрест, щоб побачити Славу Божу, котра об'являється в любові, що сильніша за смерть. Чому йому вдалось? Бо спочивав на грудях Ісуса в часі останньої вечері, тобто був з ним максимально з'єднаний, тоді як інші намагалися робити все самотужки.

Однак в Євангелії від Йоана Ісус запевняє своїх учнів: «Не ви мене вибрали, а я вас вибрав і призначив, щоб ви йшли і плід принесли, та щоб тривав ваш плід!». Так було колись, так все відбувається і тепер. Як написав Святий Павло: «Коли Бог з нами то хто проти нас?». Або в іншому місці: «Все можу в Тому, Хто мене зміцнює».

То якою ж тоді є дорога покликання?

Вона непроста, багато на ній пригод, багато викликів, багато ворогів. Але багато теж перемог який здобувається разом з Господом, коли ми ділимо з Ним Його боротьбу за спасіння світу.

о. Валентин Матушевський SAC

Проповідь для дітей

Дорогі діти

Хтось із вас їв сьогодні на сніданок хліб? Я їв. А чи замислювався хтось із вас над тим, як відбувається процес приготування хліба? На самому початку хлібороб має зорати землю, потім підготувати ґрунт і посіяти пшеницю (священик показує зерно). На наступному етапі фермер піклується про ріст зерна, і утворюється колос (священик показує колос). Коли воно дозріває, хлібороб збирає зерно та відвозить його до млина, де з нього роблять борошно. Момент збирання зерна називається жнивими. Але це ще не кінець виготовлення хліба. Коли борошно готове, наступним кроком є додавання води та дріжджів і приготування тіста, яке поміщають у піч або, якщо ви випікаєте вдома, в духовку. Через кілька хвилин з печі виймають красиву буханку хліба, яку можна їсти, коли вона охолоне.

Ісус сказав, що жнива великі, а робітників мало. Господь закликає апостолів молитися за своїх наступників. Ісус покликав перших священиків і назвав їх апостолами (священик показує зображення апостолів). Їх було 12, і протягом трьох років вони мандрували з Ісусом і слухали Його слова. Сьогодні ми потребуємо священиків. Господь каже, що якщо ми не будемо молитися про нові покликання, то не буде нових священиків. Покликання можна порівняти з процесом приготування хліба. Він починається з пшеничного зернятка. Священики важливі, бо якщо не буде священиків, то не буде кому уділяти таїнства, готувати дітей до Першого Причастя і Миропомазання. Не буде кому відправляти найсвятішу Літургію, вінчати, вислуховувати сповіді. Ось чому так важливо молитися за священиків. Один святий сказав, що кожен священик — це міст між землею і небом. Якщо не буде мосту, то людина не переправиться на інший берег. Цим мостом вірні йдуть до неба. Тому потрібно молитися про нові священицькі покликання, щоб цей міст не розірвався, і наступні покоління могли досягти неба.

Тому сьогодні, як домашнє завдання, в дома моліться про нові священицькі покликання і подякуйте Богові за священиків, які служать у нашій парафії. Амінь.